

I. Elena i Pia Bosch, integrants i catalanista Nou Cicle

Passat 17 de novembre un Consell va abordar el 'dret a decidir'. Un conflicte que divideix la direcció i el bar a la cita amb una postura unificada a retardar una hora l'inici de la votació de dues resolucions diferents. El resultat es van imposar per 258 vots a favor de la proposta.

No vol votar quelcom de positiu a favor-ho contra el PSOE a Madrid. L'acord de les altres forces parla de no decidir que insta l'executiu de Catalunya a la Generalitat la competència de Catalunya. El PSC, venut al resultat, perquè no la vol el PSOE. L'acord amb el PP i C's.

"Cal mirar les coses cara a cara. L'investigació per a *El País* assenyala que votaren el PSC tenen decidit que la sentència al Parlament passaria de 77% dels ciutadans (un 54% dels ciutadans aprova la gestió de Pere Navarro; el socialista desaprova la tasca del

taules de la llei, però quan són tan importants una tendència, sobretot si es tracta dels del PSC en el llarg període: 1995 (Nadal, 24,8%), 1999 (Maragall, 31,1%), 2006 (Montilla, 33,3%), 2012 (Navarro, 14,4%). El resultat en situació d'emergència, però això el partit està en zona de risc. No és clar té uns quants: alguns, derivats de Catalunya i a Espanya; altres, de collita pròpia i de facilitat i com més triguí a fer-

intentar que es produís la màxima independència de la política de les tres unitats: la democràtica, unitat de tots els partits i unitat sindical. En el camp de treball aconseguir quelcom que a la resta

Illa de Thera

S'ha de tenir l'estilet ben afilat i el pols ferm per gravar una planxa que en mans de Durer o de Goya, per exemple, són una obra d'art que manifesta l'ànima del gravat. El mateix es pot dir d'un sonet: s'ha de tenir talent per la llengua i la versificació fins a convertir l'edifici del poema en una obra d'art que revela no només el que és bo i bell, sinó també el que és real, o allò que és en la seva naturalesa més pura. A desgrat del materialisme i literalisme que ens amara per tot arreu, *encara usem el mot ànima per referir-nos a allò real, autèntic*, diu Patrick Harper, estudiós de la literatura anglesa.

Acabo d'apreciar el valor del sonet entès d'aquesta manera amb la lectura dels sonets que integren *Contrada* (Poesia 3i4), de Jordi Llavina, que s'acompanya d'un pròleg de Tereixa d'Arenys, mestra ella mateixa en l'art de fer sonets, i d'un epíleg del filòsof Josep Maria Esquirol, que ens convida a pouar en el seu contingut metafísic.

I és que la contrada de la qual parla Llavina en els seus sonets impecables, tot i que s'hi inspiro—som fills d'un lloc, ens hi sentim vinculats, és el nostre referent-, respon a un espai interior, a un mapa intern on els humans fem l'itinerari de la nostra vida, la pujada al simbòlic mont Carmel

per assolir la vista del que és i que, com ja ens va advertir Joan de la Creu, també passa per la *nada*, o l'espai de la desolació, la cruia intempèrie i el dolor de l'ànima. No sembla que sigui possible escapolar-se de cap fita, en el viatge existencial; l'esquema del mapa de la vida humana sempre és el mateix. Dic l'esquema, ja que cadascú és únic pel que fa al revestiment o carnadura, i a la idiosincràsia de la seva psique.

L'esquema de la vida humana, doncs, és personal i universal al mateix temps. Per aquest motiu, en la lectura de *Contrada* també se'm feia present el llibre *Oku no hosomichi* (Camí cap a les terres fondes, o interiors), del mestre zen Matsuo Basho. Un dels principis del zen diu que la salva-

Contrada

ció consisteix més que en saber la veritat, a ser-hi dins, a sentir-se ser part de la veritat. Aquesta és la sensació que jo anava tenint a mesura que avançava en els camins de *Contrada*: ser, amb Jordi Llavina, dins d'aquesta veritat de la vida, la seva ànima que ens conté a tots.

En un joc de miralls exquisit entre forma i fons, llegim uns sonets bastits amb mots ben escairats que van revelant-nos cambres de la memòria del seu autor il·luminades sobretot per afectes i trasbalsos anímics, que si bé a vegades porten a carrers que no passen i l'ànim s'entristeix, també condueixen a algun clar del bosc, per dir-ho amb una metàfora de Maria Zambrano. És a dir: a *veure* allò que val la pena ser vist i viscut, vida en estat pur*, ja sigui que proporcioni

goig o dolor. I és que la mateixa substància que emmalalteix cura.

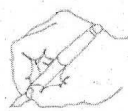
Contrada és un llibre de maduresa personal i literària de Jordi Llavina. On no només ha sabut temprar-hi a foc uns sonets bells com una pintura miniada, sinó que també hi ha escrit el text d'un llibre d'hores que invita a meditar sobre l'ànima, la naturalesa de la qual és tan insondable i misteriosa que desafia qualsevol definició. *Anomeneu el món el faedor d'ànimes i aleshores sabreu perquè serveix el món*, va escriure John Keats als seus

germans en una carta. Fer camí en el món amb els sentits externs i interns desperts és fer-nos-hi una ànima (en realitat: vivificar-la), anar-li a l'encontre per tots els camins. A *Contrada* trobem una crònica personal transformada en l'atanor del llenguatge poètic d'aquests camins que transcorren en les contrades externes, així com en l'estança interna de cadascú, l'ànima a la recerca del seu destí vital, la *quête* personal. No hi ha experiència humana que no porti una lliçó que no obri els ulls a la realitat última de les coses, que no acabi donant sentit al relat de la nostra vida. És per això que vivim, sembla.

* com en el poema *Nu amb neu*

JORDI LLAVINA

Contrada

Poesia 3i4